

барьтъ гледа до триста души конници и въоръжени селяны които ся промъквахъ между множеството. Той ся смущава и иска да отпъди тѣзи непознаты людіе, но Перони гы прѣпоръчва като прѣданны помощники, заповѣдва имъ да отяхнать и ввежда гы въ храмътъ. Внезапно, когато диктаторьтъ на едно съ първосвященника вървѣхъ между народа, гръмнува една пушка и ядрото (коршумътъ) свирнува край ушитъ му. — Прѣдательство! извика, и петъ други пушки го помѣрятъ, гръмнуватъ и не случать го. Тогазы Перони като побѣгва, народътъ който видѣ прѣдводителя си спасенъ като отъ чудо, въ единъ мигъ скастрия тристата селяны които бѣхъ прибѣгнали при подножіето на олтара и въ обятіята на свещеницытъ. Натѣкнѣ главытъ имъ на сулицы наредѣ по купѣтъ, а женытъ и дѣцата навърляхъ труповѣтъ имъ на псетата.

И тѣй прѣдателскый-тъ ковъ ся открыва, и първытъ виновницы ся прѣслѣдуютъ. Въмѣсто Мадалони, народътъ улавя Карафа въ нѣкой мѣнастырь, единъ мясникъ (касапинъ) му отрѣзва главытъ и трупътъ му занасятъ на главатаря, който го излага на позоръ на едно съ другытъ си отъ тозы видѣ побѣдоносія.....

Ето дѣ докара опоеніето на сымътъ и на мщеніето сиромаша рыбаринъ Неаполескый! Нека приложимъ и вѣтрѣшното изобличеніе на съвѣстьтъ, защото чисто бѣше още сърцето му и здравъ духътъ му, па неможаше да направи да мѣкне гласътъ който въ душикътъ му казуваше — увеличашъ ся въ прѣстѣпленіе! — или па да забрави сладкото възпоминаніе на Амалфіо, което му идеше на умътъ и въ срѣдъ огньтъ и крѣвьтъ.

На утрѣшній день самъ той настрѣхнува за безначаліето което докара, щото отъ отеческый управитель станѣ мечникъ (джелатинъ), възпоставя пакъ редътъ въ природно безреднытъ си полчища..... И макаръ че не бѣше още уничтожилъ прѣдписаніето за смъртьтъ на Мадалони, пуснѣ